

„LIMERYKI U WACKA” 28.12.1998r.

I.

Siedzimy w pieprzonej ustrzyckiej kawiarni,
Pieprzymy jak ludzie trochę nienormalni,
Cóż zrobić, życie jest brutalne,
A nasze problemy nie całkiem banalne,
Chodźmy z tej pieprzonej kawiarni!

II.

Będąc w Ustrzykach mamy różne nastroje,
Trudno się zdecydować, każdy ma racje swoje,
Łzy w oczach, uśmiech na twarzy,
Każdemu z nas coś się marzy,
No cóż, każdy ma inne nastroje!

III.

Monotonne w Ustrzykach bywa życie,
Trudne jest w pewnym wieku współżycie,
Stagnacja, nuda i brak zajęcia,
Wpływa ujemnie na pewne pojęcia,
Trudne bywa z rodzicami życie!

IV.

Na ustrzyckiej ziemi każdy rozdarty jest z nas,
Trudno jest panować nad tym w określony czas,
Ponieważ każdy z nas jest inaczej zbudowany,
I inaczej troszeczkę ukształtowany,
Uzuciowe rozdarcie jest w każdym z nas!

V.

Siedzimy dzisiaj w ustrzyckiej knajpie,
I było trochę nieludzko fajnie,
Piwo, cygary i ta atmosfera,
Bardzo przepraszam, super bajera,
Klawo posiedzieć w pieprzonej knajpie!

VI.

Gdy wróciliśmy z knajpy do domu,
Nikt nie zadawał pytań nikomu,
Mama na próżno starała się dociec,
Kim jest z zawodu „Artura” ojciec,
Miło jest być w rodzinnym domu!

VII.

Bieszczadzkie kończąc dziś rozważania,
Bardzo bym prosił o trochę uznania,
Bo choć „limeryk” jest ze mnie młody,
Musicie pamiętać, że to pierwsze „płody”,
Bardzo proszę o trochę zaufania!

.

VIII.

Ranny Laworty wabi mnie blask,
Chyba na głowę nałożę kask,
Na stromym stoku Krzysztof pomyka,
A za nim ranna Monika bryka,
Budząc ogromny turystów poklask!

D.Janicki